

MIKI

**Edward
Ashton**

μετάφραση
Ειρήνη Γεούργα

δίοντρα

*Για την Τζεν. Αν δεν είχες καταστρέψει τον
πολιτισμό, τίποτε από αυτά δεν θα είχε συμβεί.*

ΑΠΟ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΘΑΝΑΤΟΥΣ ΜΟΥ, αυτός θα είναι ο πιο βλακώδης.

Είναι λίγο μετά τις 26:00 και είμαι ξαπλωμένος ανάσκελα σε ένα ανώμαλο πέτρινο δάπεδο – το σκοτάδι γύρω μου είναι τόσο μαύρο, που νιώθω σαν να είμαι τυφλός. Το προσοφθάλμιό μου προσπαθεί επί πέντε δευτερόλεπτα να εντοπίσει φωτόνια από το ορατό φάσμα, αλλά σύντομα εγκαταλείπει και γυρνάει στο υπέρυθρο. Και πάλι δεν βλέπω πολλά πράγματα, αλλά τουλάχιστον διακρίνω από πάνω μου την οροφή αυτού του χώρου, η οποία λάμπει τώρα σε ένα απαλό, φασματικό γκρι, και τη μαύρη τρύπα –καλυμμένη με πάγο–, από όπου πρέπει να έφτασα ως εδώ.

Ερώτηση: Τι στον διάολο συνέβη;

Τα τελευταία λεπτά που είναι καταγεγραμμένα στη μνήμη μου είναι αποσπασματικά – κυρίως ασύνδετες εικόνες και κοφτοί ήχοι. Θυμάμαι τον Μπέρτο να με αφήνει στην κορυφή του ρήγματος. Θυμάμαι την καταρρίχηση μου μέσα από ένα σωρό σπασμένα κομμάτια πάγου. Θυμάμαι να περπατάω. Θυμάμαι να κοιτάζω προς τα πάνω και να βλέπω έναν τεράστιο ογκόλιθο που προεξείχε από τον πάγο περίπου τριάντα μέτρα πιο ψηλά στο νότιο τοίχωμα.

Έμοιαζε λίγο με κεφάλι μαϊμούς. Θυμάμαι ότι χαμογέλασα και μετά...

...και μετά το αριστερό μου πόδι βρέθηκε στο κενό κι εγώ άρχισα να πέφτω.

Μαλάκας. Δεν κοιτούσα πού πήγαινα. Κοιτούσα ψηλά, τον ηλίθιο βράχο που έμοιαζε με κεφάλι μαϊμούς, και σκεφτόμουν πώς θα τον περιέγραφα στη Νάσα όταν θα επέστρεφα στον θόλο, κι έτσι έπεσα σε μια τρύπα.

Ο πιο βλακώδης θάνατος όλων των εποχών.

Ρίγος διαπερνά το κορμί μου. Το κρύο ήταν ήδη αρκετό όταν ήμουν στην κορυφή και σε κίνηση. Εδώ κάτω όμως, μέσα στον συμπαγή βράχο, με διαποτίζει, διεισδύει από την εφαρμοστή ολόσωμη φόρμα και τα δύο επίπεδα ισοθερμικών ρούχων, απορροφάται από τα μαλλιά μου και το δέρμα και τους μυς μου και φτάνει μέχρι τα κόκαλά μου. Το ρίγος δεν σταματά και νιώθω έναν ξαφνικό έντονο πόνο να διατρέχει το αριστερό μου χέρι από τον καρπό μέχρι επάνω στον ώμο. Κοιτάζω προς τα κάτω. Υπάρχει ένα εξόγκωμα εκεί που δεν θα έπρεπε να υπάρχει, πέζεται στο ύφασμα ακριβώς στο σημείο όπου το γάντι ακουμπά το εξωτερικό ισοθερμικό. Σκέφτομαι ότι το κρύο θα περιορίσει το πρήξιμο και τραβάω σιγά σιγά το γάντι για να το βγάλω, αλλά ένας νέος ξαφνικός πόνος με αναγκάζει να διακόψω το εγχείρημα πριν καν το ξεκινήσω. Και μόνο στην προσπάθεια να κλείσω τη γροθιά μου, με το που κάνω να λυγίσω τα δάχτυλά μου, ο πόνος κλιμακώνεται και γίνεται από έντονος αβάσταχτος.

Πρέπει να το χτύπησα καθώς έπεφτα. Δες να το έσπασα; Μπορεί. Να έπαθα διάστρεμμα; Σίγουρα.

Ο πόνος που νιώθω σημαίνει ότι είμαι ακόμη ζωντανός. Έτσι δεν είναι;

Ανασηκώνομαι αργά, τινάζω το κεφάλι μου για να καθαρίσει το μυαλό μου και ανοιγοκλείνω τα βλέφαρα σε ένα παράθυρο επικοινωνίας. Είμαι πολύ μακριά και δεν πάνω κανέναν αναμεταδότη της αποικίας, αλλά ο Μπέρτο πρέπει να είναι ακόμη κάπου κοντά, γιατί πάνω ένα αμυδρό σήμα. Δεν είναι αρκετό για βίντεο ή συνομιλία, αλλά πιθανόν να μπορώ να στείλω μήνυμα. Τα μάτια μου ανοιγοκλείνουν στο εικονίδιο του πληκτρολογίου κι αυτό ανοίγει και καταλαμβάνει το ένα τέταρτο του οπτικού μου πεδίου.

<Μίκι7>: Μπέρτο. Λαμβάνεις;

<ΚόκκινοΓεράκι>: Affirmati e.* Ζεις ακόμη, ε;

<Μίκι7>: Ναι, μέχρι στιγμής. Όμως έχω εγκλωβιστεί.

<ΚόκκινοΓεράκι>: Σώπα! Είδα τι έγινε. Πήγες κι έπεσες κατευθείαν μέσα στην τρύπα.

<Μίκι7>: Ναι, το κατάλαβα.

<ΚόκκινοΓεράκι>: Δεν ήταν μικρή τρύπα, Μίκι. Ήταν μεγάλη. Τι στο καλό, ρε φίλε;

<Μίκι7>: Κοιτούσα έναν βράχο.

<ΚόκκινοΓεράκι>: ...

<Μίκι7>: Έμοιαζε με μαϊμού.

<ΚόκκινοΓεράκι>: Ο πιο βλακώδης θάνατος όλων των εποχών.

<Μίκι7>: Ε, ναι, αλλά μόνο αν πεθάνω τελικά. Παρεμπιπτόντως, υπάρχει περίπτωση να έρθεις να με βοηθήσεις;

<ΚόκκινοΓεράκι>: Ε...

<ΚόκκινοΓεράκι>: Όχι.

<Μίκι7>: Σοβαρά τώρα;

* Καταφατικό.

<ΚόκκινοΓεράκι>: Σοβαρά.

<Μίκι7>: ...

<Μίκι7>: Γιατί;

<ΚόκκινοΓεράκι>: Βασικά επειδή βρίσκομαι διακόσια μέτρα πάνω από το σημείο στο οποίο έπεσες και μετά βίας διαβάζω τα μηνύματά σου. Είσαι πολύ βαθιά μέσα στο έδαφος, φίλε μου, και βρισκόμαστε σίγουρα στην επικράτεια των creeper. Θα χρειαζόταν φοβερή προσπάθεια και θα έπρεπε να διακινδυνεύσω πολύ για να σε βγάλω από κει μέσα – και δεν μπορώ να δικαιολογήσω κάτι τέτοιο για κάποιον Αναλώσιμο, το ξέρεις.

<Μίκι7>: Μάλιστα.

<Μίκι7>: Ούτε για έναν φίλο;

<ΚόκκινοΓεράκι>: Έλα τώρα, Μίκι. Αυτό είναι χτύπημα κάτω από τη ζώνη. Δεν πεθαίνεις στ' αλήθεια, το ξέρεις. Θα υποβάλω μια αναφορά απώλειας όταν επιστρέψω στον θόλο. Είναι δυστύχημα εν ώρα υπηρεσίας. Δεν υπάρχει περίπτωση να μην εγκρίνει ο Μάρσαλ την αναγέννησή σου. Αύριο θα βγεις από τη δεξαμενή και θα βρεθείς στο κρεβατάκι σου.

<Μίκι7>: Τέλεια! Εννοείται ότι αυτό σε βολεύει. Αλλά στο μεταξύ εγώ πρέπει να πεθάνω μέσα σε μια τρύπα.

<ΚόκκινοΓεράκι>: Αυτό όντως είναι απαίσιο.

<Μίκι7>: Απαίσιο; Μόνο αυτό έχεις να πεις;

<ΚόκκινοΓεράκι>: Συγγνώμη, Μίκι, αλλά τι περιμένεις; Λυπάμαι που πρέπει να πεθάνεις εκεί κάτω, αλλά τι να σου κάνω; Στο κάτω κάτω αυτή είναι η δουλειά σου.

<Μίκι7>: Δεν έχω καν ενημερώσει τα αρχεία. Δεν έχω ανεβάσει δεδομένα μνήμης για πάνω από έναν μήνα.

<ΚόκκινοΓεράκι>: Σ' αυτό... δεν σου φταίω εγώ. Μην

ανησυχείς όμως. Θα ενημερώσω εγώ τα αρχεία σχετικά με τις πρόσφατες δραστηριότητές σου. Έχεις κάνει τίποτα προσωπικό από την τελευταία ενημέρωση, που νομίζεις ότι μπορεί να χρειαστείς ξανά;

<Μίκι7>: Ε...

<Μίκι7>: Όχι. Δεν νομίζω να υπάρχει κάτι.

<ΚόκκινοΓεράκι>: Ωραία. Άρα είμαστε έτοιμοι.

<Μίκι7>: ...

<ΚόκκινοΓεράκι>: Εντάξει, Μίκι;

<Μίκι7>: Ναι. Όλα εντάξει. Ευχαριστώ πολύ, Μπέρτο.

Ανοιγοκλείνω τα βλέφαρά μου με το βλέμμα καρφωμένο σε ένα σημείο έξω από το παράθυρο επικοινωνίας. Γέρνω πίσω στο πέτρινο τοίχωμα και κλείνω τα μάτια. Δεν το πιστεύω ότι αυτός ο μπάσταρδος είναι τόσο χέστης, που δεν έρχεται να με βοηθήσει.

Αλλά... κοροϊδευόμαστε; Σιγά μην ερχόταν.

Οπότε τι γίνεται τώρα; Θα κάτσω εδώ περιμένοντας να πεθάνω; Δεν έχω ιδέα πόσο βαθιά κατρακύλησα μέσα σ' αυτή την τρύπα ή στο φρεάτιο ή σε ό,τι άλλο είναι, πριν φτάσω στο έδαφος σ' αυτό το... ό,τι είναι τέλος πάντων. Μπορεί να είναι και είκοσι μέτρα. Απλό, ό,τι είπε ο Μπέρτο, μπορεί να είναι και πάνω από εκατό. Το άνοιγμα από το οποίο έπεσα είναι λίγο πιο ψηλά, όχι πάνω από τρία μέτρα. Ακόμη όμως κι αν μπορούσα να το φτάσω, δεν θα μπορούσα να αναρριχηθώ πιο πάνω με τον καρπό μου τραυματισμένο.

Στη δουλειά μου περνάς πολύ χρόνο αναλογιζόμενος τους διαφορετικούς τρόπους που υπάρχουν για να πεθάνεις – όταν δεν πεθαίνεις στ' αλήθεια δηλαδή. Ως τώρα δεν έχω παγώσει ποτέ μέχρι θανάτου. Όμως σίγουρα το

έχω σκεφτεί. Πράγμα αναμενόμενο από τότε που φτάσαμε σ' αυτή τη σφαίρα από πάγο στην άκρη του κόσμου. Θα πρέπει να είναι σχετικά εύκολο μάλλον. Ξεπαγιάζεις, σε παίρνει ο ύπνος και δεν ξυπνάς, έτσι δεν είναι; Βυθίζομαι στις σκέψεις μου – ίσως να μην είναι τόσο άσχημος τρόπος για να πεθάνεις–, όταν εμφανίζεται ένα μήνυμα στο προσοφθαλμίο μου. Ανοιγοκλείνω τα βλέφαρα για να απαντήσω.

<Μαύρη Σφήκα>: Γεια σου, μωρό μου.

<Μίκι7>: Γεια σου, Νάσα. Τι γίνεται;

<Μαύρη Σφήκα>: Απλώς κάνε υπομονή. Είμαι στον αέρα, έρχομαι προς τα κει. Εκτιμώμενος χρόνος άφιξης: Δύο λεπτά.

<Μίκι7>: Σε ειδοποίησε ο Μπέρτο;

<Μαύρη Σφήκα>: Ναι. Δεν θεωρεί ότι μπορούμε να σε βγάλουμε.

<Μίκι7>: Αλλά;

<Μαύρη Σφήκα>: Δεν έχει τα απαραίτητα κίνητρα.

Τελικά η ελπίδα είναι παράξενο πράγμα. Μισό λεπτό πριν ήμουν απολύτως βέβαιος ότι θα πέθαινα και δεν φοβόμουν ιδιαίτερα. Τώρα όμως ακούω την καρδιά μου να χτυπά δυνατά και παρατηρώ τον εαυτό μου να σκέφτεται μια λίστα από πράγματα που θα μπορούσαν να πάνε στραβά αν η Νάσα καταφέρει όντως να έρθει με το σκάφος της μέχρι το σημείο από πάνω μου, ώστε να κάνει μια απόπειρα διάσωσης. Ο πάτος του ρήγματος είναι άραγε αρκετά φαρδύς, ώστε να μπορέσει να το προσεδαφίσει εκεί; Αν είναι, θα μπορέσει να με εντοπίσει εδώ κάτω; Και, αν με εντοπίσει, θα έχει αρκετά μακρύ καλώδιο, ώστε να με φτάσει και να με τραβήξει;

Αν με φτάσει, μήπως όλη αυτή η δραστηριότητα ξυπνήσει τα creeper και της επιτεθούν;

Γαμώτο.

Γαμώτο. Γαμώτο. Γαμώτο.

Δεν πρέπει να την αφήσω να προχωρήσει.

<Μίκι7>: Νάσα;

<Μαύρη Σφήκα>: Ναι;

<Μίκι7>: Ο Μπέρτο έχει δίκιο. Δεν μπορείτε να με βγάλετε από δω.

<Μαύρη Σφήκα>: ...

<Μίκι7>: Νάσα;

<Μαύρη Σφήκα>: Είσαι σίγουρος, μωρό μου;

Κλείνω πάλι τα μάτια μου, εισπνέω και εκπνέω. Απλώς θα περάσω άλλη μια βόλτα απ' τη δεξαμενή, τίποτε παραπάνω.

<Μίκι7>: Ναι, είμαι σίγουρος. Είμαι πολύ βαθιά και έχω πάθει ζημιά. Πίστεψέ με, ακόμη κι αν κατάφερνες να με βγάλεις, θα αποφάσιζαν να με ξεκάνουν έτσι κι αλλιώς.

<Μαύρη Σφήκα>: ...

<Μαύρη Σφήκα>: Καλά, Μίκι. Όπως νομίζεις. Η απόφαση είναι δική σου.

<Μαύρη Σφήκα>: Το ξέρεις ότι θα προσπαθούσα να σε σώσω, έτσι;

<Μίκι7>: Ναι, Νάσα. Το ξέρω.

Δεν γράφει τίποτε άλλο κι εγώ κάθομαι και παρακολουθώ το σήμα της να δυναμώνει και να εξασθενεί. Γυρίζει

γύρω από το σημείο από το οποίο έπεσα. Προσπαθεί να εντοπίσει το σήμα μου, τη θέση μου.

Πρέπει να τη σταματήσω.

<Μίκι7>: Γύρνα πίσω, Νάσα. Αποσυνδέομαι.

<Μαύρη Σφήκα>: Α.

<Μαύρη Σφήκα>: Καλά.

<Μαύρη Σφήκα>: Πώς θα το κάνεις;

<Μίκι7>: Τι να κάνω;

<Μαύρη Σφήκα>: Πώς θα πεθάνεις, Μίκι. Δεν θέλω να σβήσεις όπως ο Πέντε. Έχεις όπλο;

<Μίκι7>: Όχι. Το έχασα στην πτώση. Όμως, για να σου πω την αλήθεια, έτσι κι αλλιώς δεν θέλω να χρησιμοποιήσω κάτι τέτοιο στον εαυτό μου. Βέβαια θα ήταν γρήγορο, όμως...

<Μαύρη Σφήκα>: Ναι, μάλλον είναι σωστή η απόφασή σου. Μαχαίρι μήπως; Ή αξίνα πάγου;

<Μίκι7>: Όχι, όχι. Και τι ακριβώς θα πρότείνες να κάνω δηλαδή με μια αξίνα πάγου;

<Μαύρη Σφήκα>: Δεν ξέρω. Αλλά είναι κοφτερή, δεν είσαι; Ίσως θα μπορούσες να χτυπήσεις τον εαυτό σου στο κεφάλι, κάτι τέτοιο.

<Μίκι7>: Άκου, Νάσα. Ξέρω ότι προσπαθείς να βοηθήσεις, αλλά—

<Μαύρη Σφήκα>: Θα μπορούσες πολύ απλά να ανοίξεις τις ασφάλειες του αναπνευστήρα σου. Δεν ξέρω τι θα σε σκότωνε πρώτο, το χαμηλό O₂ ή το υψηλό CO, αλλά σε κάθε περίπτωση δεν θα διαρκούσε παρά λίγα λεπτά.

<Μίκι7>: Ναι. Δεν το έχω δοκιμάσει βέβαια, αλλά δεν νομίζω ότι η αργή ασφυξία είναι το καλύτερό μου.

<Μαύρη Σφήκα>: Οπότε τι θα κάνεις;

<Μίκι7>: Νομίζω ότι θα περιμένω να πεθάνω από το κρύο.

<Μαύρη Σφήκα>: Εντάξει. Αυτό είναι πιο καλό. Πιο ήρεμο, ε;

<Μίκι7>: Ελπίζω.

Το σήμα της εξαφανίζεται σχεδόν τελείως και μετά η ένδειξη ανεβαίνει λίγο πάνω από το μηδέν. Η Νάσα πρέπει να αιωρείται στις παρυφές του εύρους κάλυψης.

<Μαύρη Σφήκα>: Έχεις κάνει backup, ε;

<Μίκι7>: Τις τελευταίες έξι εβδομάδες όχι.

<Μαύρη Σφήκα>: Γιατί δεν ανέβαζες τα αρχεία;

Αυτή τη στιγμή δεν θέλω καθόλου να το συζητήσω αυτό.

<Μίκι7>: Μάλλον από τεμπελιά.

<Μαύρη Σφήκα>: ...

<Μαύρη Σφήκα>: Λυπάμαι, μωρό μου. Πραγματικά, κρίμα.

<Μαύρη Σφήκα>: Θέλεις να μείνω συνδεδεμένη;

<Μίκι7>: Όχι. Μπορεί να πάρει αρκετό χρόνο και, αν εσύ πεθάνεις εκεί έξω, δεν θα σε ξαναφτιάξουν όπως εμένα, μπν το ξεχνάς. Πρέπει να γυρίσεις στον θόλο.

<Μαύρη Σφήκα>: Είσαι σίγουρος;

<Μίκι7>: Ναι, είμαι.

<Μαύρη Σφήκα>: Σ' αγαπώ, μωρό μου. Αύριο που θα σε δω θα σου πω ότι απόψε έπεσες σαν πραγματικός επαγγελματίας.

<Μίκι7>: Ευχαριστώ, Νάσα. Σ' αγαπώ.

<Μαύρη Σφήκα>: Αντίο, Μίκι.

Ανοιγοκλείνω τα βλέφαρα για να κλείσω το παράθυρο επικοινωνίας και παρακολουθώ το σήμα της Νάσα να λήφτει, μέχρι που μηδενίζεται. Ο Μπέρτο είναι εδώ και πολλή ώρα εκτός της εμβέλειάς μου. Κοιτάζω προς τα πάνω. Το άνοιγμα με κοιτάζει από ψηλά σαν να είναι ο πισινός του διαβόλου και, ξαφνικά, είτε έχω κάνει backup είτε όχι, δεν θέλω να πεθάνω. Τινάζω πάλι το κεφάλι μου και σηκώνομαι όρθιος.

Ορίστε μια σκέψη για να πειραματιστείς: Φαντάσου ότι πηγαίνεις για ύπνο το βράδυ, αλλά δεν κοιμάσαι απλώς. Πεθαίνεις. Πεθαίνεις και το επόμενο πρωί κάποιος άλλος ξυπνάει στη θέση σου. Έχει όλες σου τις αναμνήσεις. Έχει όλες σου τις ελπίδες και τα όνειρα και τους φόβους και τις επιθυμίες. Πιστεύει ότι είναι εσύ και όλοι οι φίλοι και οι αγαπημένοι σου πιστεύουν το ίδιο. Όμως δεν είναι εσύ κι εσύ δεν είσαι αυτός που πήγε για ύπνο το προηγούμενο βράδυ. Υπάρχεις μόνο από σήμερα το πρωί και θα πάψεις να υπάρχουν μόλις κλείσεις τα μάτια σου το βράδυ. Ρώτα τον εαυτό σου: Πρακτικά, θα υπήρχε διαφορά στη ζωή σου; Θα μπορούσες να διακρίνεις κάποια διαφορά;

Τώρα αντικατάστησε το «πηγαίνω για ύπνο» με το «συνθλίβομαι» ή «εξαερώνομαι» ή «παίρνω φωτιά» και θα έχεις τη ζωή μου. Πρόβλημα στον πυρήνα του αντιδραστήρα; Πηγαίνω εγώ. Πρέπει να γίνει δοκιμή για ένα νέο εμβόλιο, για το οποίο κανείς δεν είναι σίγουρος; Είμαι ο άνθρωπός σου. Θέλεις να δεις αν το αφέντι που παρασκευάσες είναι δηλητηριώδες; Φέρνω ποτήρι για να το δοκιμάσω, κερατά. Αν πεθάνω, θα με ξαναφτιάξεις, όπως πάντα, από την αρχή.

Το θετικό με όλα αυτά είναι πως είμαι ένα πανάθλιο είδος αθάνατου. Δεν θυμάμαι απλώς τι έκανε ο Μίκι1. Θυμάμαι που ήμουν ο Μίκι1. Τέλος πάντων, θυμάμαι τα τελευταία λεπτά που ήμουν ο Μίκι1. Πέθανε –δηλαδή πέθανα– όταν δημιουργήθηκε ρωγμή στο κύτος κατά τη διάρκεια του ταξιδιού μας. Λίγες ώρες αργότερα ξύπνησε ο Μίκι2 με μια γαμημένη βεβαιότητα ότι ήταν τριάντα ενός χρονών και είχε γεννηθεί κάποτε στη Μίντγκαρντ. Και ποιος ξέρει; Μπορεί να ήταν αλήθεια. Μπορεί να ήταν ο αυθεντικός Μίκι Μπαρνς που κοιτούσε μέσα από τα μάτια του. Πώς μπορείς να ξέρεις; Και μπορεί, αν ξαπλώσω κάτω, στο έδαφος αυτού του σπηλαίου, αν αποσφραγίσω τις ασφάλειες του αναπνευστήρα και κλείσω τα μάτια μου, να ξυπνήσω αύριο το πρωί ως Μίκι8.

Για κάποιον λόγο όμως αμφιβάλλω.

Η Νάσα και ο Μπέρτο μάλλον δεν θα μπορούσαν να διακρίνουν τη διαφορά, εγώ όμως, σε ένα επίπεδο βαθιά μέσα μου και έξω από τη λογική, θα ήξερα ότι είχα πεθάνει.

Εδώ κάτω δεν υπάρχει κανένα εμπόδιο για τα φωτόνια του οπτικού φάσματος, αλλά στο υπέρυθρο το προσοφθαλμίο μου εντοπίζει μονάχα λίγα, αρκετά όμως ώστε να έχω μια εικόνα του περιβάλλοντος. Όπως φαίνεται, υπάρχουν πέντε έξι τούνελ που οδηγούν έξω από αυτή τη σπηλιά. Όλα δείχνουν να έχουν κλίση προς τα κάτω.

Δεν θα 'πρεπε να είναι έτσι.

Στην πραγματικότητα τίποτα δεν θα 'πρεπε να είναι έτσι όπως είναι.

Τα τούνελ μοιάζουν με σωλήνες γεμάτους λάβα, όμως

σύμφωνα με την τοπογραφική μελέτη δεν υπάρχει ηφαιστειότητα σε ακτίνα χιλίων χιλιομέτρων από εδώ. Αυτός είναι ένας από τους λόγους για τους οποίους επιλέξαμε αυτή την τοποθεσία για να στήσουμε την πρώτη μας βάση, παρόλο που είναι αρκετά απομακρυσμένη από τον ισημερινό αυτού του απαίσιου πλανήτη, άσε που το ελεεινό κλίμα εδώ είναι ακόμη χειρότερο από όσο εκεί. Περιπατάω αργά γύρω γύρω στο σπήλαιο. Όλα τα τούνελ φαίνονται ίδια, κυλινδρικοί σωλήνες με διάμετρο γύρω στα τρία μέτρα, και λάμπουν αμυδρά με έναν τρόπο που λέει στον συνειδητό μου νου ότι υπάρχει μια θετική διαβάθμιση της θερμοκρασίας, ενώ συγχρόνως το υποσυνείδητό μου ξέρει ότι μάλλον οδηγούν κατευθείαν στην Κόλαση. Μετράω έξι βήματα από το ένα τούνελ στο επόμενο.

Ούτε αυτό μοιάζει σωστό.

Όμως δεν υπάρχει χρόνος για τέτοιες ανησυχίες. Επιλέγω ένα τούνελ και αρχίζω να περιπατάω.

Μετά από περίπου μισή ώρα αρχίζω να αναρωτιέμαι μήπως θα έπρεπε να είχα πει στη Νάσα ότι τελικά δεν σκόπευα να καθίσω με τα χέρια σταυρωμένα περιμένοντας να πεθάνω από το κρύο. Θα ήταν καλό να το ήξερε για να μην αφήσει τον Μπέρτο να συμπληρώσει αναφορά απώλειας εκτός αν όντως πεθάνω. Η Ένωση κρατά μάλλον χαλαρή στάση απέναντι σε πολλά θέματα ηθικής, όμως τον πρώτο καιρό της δημιουργίας της βιοεκτύπωσης ανθρώπων και της μεταφόρτωσης προσωπικότητας συνέβησαν ορισμένα δυσάρεστα και αυτή τη στιγμή σε πολλές αποικίες είναι καλύτερα να είσαι κατά συρροή δολοφόνος ή απαγωγέας παιδιών παρά ένα πολλαπλό αντίγραφο.

Ανοίγω ένα παράθυρο επικοινωνίας, αλλά φυσικά εδώ

δεν έχω καθόλου σήμα. Υπάρχει ένα πάρα πολύ παχύ στρώμα βράχου ανάμεσα σ' εμένα και στην επιφάνεια. Μάλλον καλύτερα έτσι. Είμαι σχεδόν βέβαιος ότι ο μόνος λόγος για τον οποίο η Νάσα δεν επέμεινε να αποτολμήσει τη διάσωσή μου είναι επειδή πίστεψε ότι είχα χτυπήσει άσχημα. Αν ήξερε ότι είμαι όρθιος και περπατάω ενώ δεν έχω τίποτα χειρότερο από έναν πονοκέφαλο και ένα διάστρεμμα στον καρπό, μπορεί να επέστρεφε και να προσπαθούσε να με σώσει είτε το ήθελα είτε όχι.

Αυτό όμως δεν πρόκειται να το επιτρέψω. Η Νάσα είναι το μοναδικό πραγματικά καλό πράγμα που έχω να επιδείξω από τα τελευταία εννέα χρόνια της ζωής μου και, αν πέθαινε εξαιτίας μου, δεν θα μπορούσα να ζήσω.

Δεν θα μπορούσα, αλλά θα ήμουν υποχρεωμένος, έτσι δεν είναι; Δεν μπορώ να πεθάνω – τουλάχιστον όχι διά παντός.

Σε κάθε περίπτωση, αυτή τη στιγμή δεν θα μπορούσε να με βρει, ακόμη κι αν το ήθελε. Εδώ κάτω είναι σαν μυρμηγκοφωλιά, όλο σήραγγες που διασταυρώνονται σχεδόν κάθε δέκα μέτρα. Προσπαθώ να επιλέγω αυτές που μοιάζει να πηγαίνουν πιο πολύ προς τα πάνω παρά προς τα κάτω, αλλά δεν νομίζω ότι πετυχαίνω και πολλά ούτε έχω ιδέα προς τα πού κατευθύνομαι.

Το θετικό είναι ότι δεν τρέμω πια. Στην αρχή νόμιζα ότι θα με πιάσει υποθερμία, αλλά η υπέρυθρη λάμψη από τα τοιχώματα γίνεται όλο και πιο έντονη και είμαι σχεδόν βέβαιος ότι, όσο πιο βαθιά προχωρώ, τόσο πιο ζεστά είναι. Αρχίζω μάλιστα να ιδρώνω λίγο.

Πράγμα το οποίο μάλλον είναι καλό προς το παρόν, αλλά θα είναι απαίσιο αν καταφέρω εντέλει να βρω τον δρόμο

και να φτάσω στην επιφάνεια. Είχε -10°C όταν πάτησα την κρούστα από πάγο που κάλυπτε το άνοιγμα του φρεατίου. Οι θερμοκρασίες που έχουμε καταγράψει τη νύχτα είναι συχνά κάτω από -30°C και ο άνεμος δεν σταματάει ποτέ. Ακόμη κι αν βρω κάποια διέξοδο, θα ήταν καλύτερα να μείνω μέσα και να περιμένω μέχρι να βγει πάλι ο ήλιος.

Κάνω όνειρα σκεπτόμενος τη Νάσα, όταν ακούω για πρώτη φορά τον ήχο. Είναι σαν μικρές πέτρες που κατρακυλούν πάνω σε μια γρανιτένια επιφάνεια, μόνο που ξεκινά και σταματά, ξεκινά και σταματά. Προχωρώ βιαστικά και δεν κοιτάζω πίσω μου. Τώρα πια είναι ολοφάνερο ότι αυτές οι σήραγγες δεν είναι φυσικοί σχηματισμοί. Δεν ξέρω ποιο είδος ζώου ζει μέσα σε τέτοια λαγούμια και σκάβει τούνελ με διάμετρο τρία μέτρα μέσα στον συμπαγή βράχο, αλλά, όποιο κι αν είναι, δεν θέλω καθόλου να το συναντήσω.

Καθώς προχωρώ, οι θόρυβοι γίνονται πιο συχνοί και ακούγονται από πιο κοντά. Περπατώ όλο και πιο γρήγορα, σχεδόν τρέχω. Μόλις έχω προσπεράσει μια κάθετη σήραγγα όταν συνειδητοποιώ ότι δεν ξέρω αν οι ήχοι που ακούω έρχονται από κάπου πίσω μου ή από κάπου μπροστά μου. Κοιτοστέκομαι και κάνω μισή στροφή προς τα πίσω.

Και να το, τόσο κοντά μου, που μπορώ να το αγγίξω.

Μοιάζει με creeper, πράγμα αναμενόμενο: το σώμα του είναι χωρισμένο σε τμήματα – ένα ζευγάρι πόδια ανά τμήμα και σκληρές, κοφτερές δαγκάνες αντί για πέλματα. Οι γνάθοι όμως είναι διαφορετικές. Τα creeper έχουν ένα ζευγάρι γνάθους στο μπροστινό τους τμήμα. Αυτό εδώ το ον έχει δύο: ένα ελαφρώς μακρύτερο ζευγάρι παράλληλα με το

έδαφος και ένα πιο μικρό τοποθετημένο κάθετα στο πρώτο. Ακριβώς όπως τα creeper, έχει ένα ζευγάρι κοντά, επιδέξια πόδια τροφοδοσίας μέσα από τις γνάθους και ένα στρογγυλό στόμα με δόντια που προεξέχουν.

Υπάρχουν και μερικές άλλες σημαντικές διαφορές. Τα creeper έχουν χρώμα λευκό – ίσως για να καμουφλάρωνται στο χιόνι; Είναι δύσκολο να καταλάβω το χρώμα αυτού του πλάσματος, επειδή το βλέπω μέσα από το υπέρυθρο φάσμα, όμως στο ορατό φάσμα θα είναι μάλλον καφέ ή μαύρο.

Επίσης τα creeper έχουν περίπου ένα μέτρο μήκος και ζυγίζουν ίσως μερικές δεκάδες κιλά, ενώ ο καινούριος μου φίλος έχει φάρδος όσο είναι το ύψος μου και απλώνεται κατά μήκος του τούνελ για όσο φτάνει το μάτι μου.

Παλεύω ή το σκάω; Κανένα από τα δύο δεν φαίνεται καλή επιλογή εδώ. Σηκώνω τα χέρια μου, του δείχνω τις ανοιχτές μου παλάμες και κάνω αργά ένα βήμα προς τα πίσω. Αυτό προκαλεί μια αντίδραση. Το on ανασηκώνεται στα πίσω πόδια και ανοίγει πλατιά τα δύο ζεύγη γνάθων του. Τα πόδια τροφοδοσίας μου γνέφουν. Γλώσσα του σώματος. Για ετούτο εδώ το πράγμα είναι πιθανό τα σηκωμένα και ορθά-νοιχτα μπράτσα μου να φαίνονται σαν απειλή. Τα αφήνω να πέσουν στα πλευρά μου και κάνω άλλο ένα βήμα προς τα πίσω. Εκείνο γλιστρά προς το μέρος μου, τα μπροστινά τμήματα του σώματός του κινούνται αργά και κυματιστά μπρος πίσω όπως το κεφάλι της κόμπρας κι εγώ σκέφτομαι πως έπρεπε να είχα ακούσει τη Νάσα και να είχα ανοίξει τις ασφάλειες για να αφήσω την ατμόσφαιρα αυτού του μέρους να με τελειώσει· σκέφτομαι ότι δεν θέλω καθόλου να με καταβροχθίσει μια τεράστια σαρανταποδαρούσα... Και τότε μου επιτίθεται.

Οι γνάθοι κλείνουν γύρω μου πριν προλάβω να αντιδράσω – ανάμεσα στα πόδια μου, πάνω από τον δεξή μου ώμο και γύρω από τη μέση μου. Το creeper με σηκώνει από το έδαφος και τα πόδια τροφοδοσίας με ακινητοποιούν. Το στόμα ανοίγει και κλείνει ρυθμικά, λιγότερο από ένα μέτρο μακριά μου. Εκεί μέσα υπάρχουν σειρές και σειρές από κρύα μαύρα δόντια, η μια πίσω απ' την άλλη, μέχρι τον καυτό σαν κλίβανο οισοφάγο, όπου φτάνει το μάτι μου.

Όμως δεν με ρίχνει εκεί μέσα. Με σηκώνει και κινείται.

Τα πόδια τροφοδοσίας έχουν πολλές αρθρώσεις και καταλήγουν σε πλοκάμια, που θα μπορούσαν να είναι δάχτυλα, και στις άκρες τους έχουν δαγκάνες με μήκος δύο εκατοστά. Στην αρχή παλεύω να ξεφύγω, αλλά το ον κρατά τα χέρια μου τεντωμένα και τα πιέζει στις γνάθους του με μια λαβή τόσο δυνατή σαν από ατσάλινη μέγγενη. Μπορώ να κουνήσω λίγο τα πόδια μου, αλλά δεν φτάνω τίποτα που να αξίζει να το κλοτσήσω. Υποθέτω ότι με μεταφέρει στη φωλιά του. Κολατσό για τα μικρά του; Ή ίσως κέρασμα για τη σύζυγο; Είτε έτσι είτε αλλιώς, αν μπορούσα τώρα να φτάσω τις ασφάλειες, θα τις άνοιγα. Δεν έχω όμως αυτή την επιλογή, οπότε μένω ακίνητος να αναρωτιέμαι πώς να είναι άραγε να σε μασάει και να σε αλέθει αυτό το τερατώδες στόμα.

Η διαδρομή μας κρατάει πολλή ώρα και κάποια στιγμή πρέπει να με φιλοπύρη ο ύπνος. Όμως με ξυπνάει το κροτάλισμα των τεράστιων δοντιών του creeper και περνάω τον υπόλοιπο χρόνο κοιτάζοντάς τα να τρίβονται μεταξύ τους καθώς το στόμα μια ανοίγει και μια κλείνει. Κατά έναν παράξενο τρόπο είναι συναρπαστικό. Τα δόντια πρέπει ή να μεγαλώνουν διαρκώς ή να πέφτουν και να ξαναβγαίνουν σε

τακτά χρονικά διαστήματα, επειδή το ένα πραγματικά κοπανάει το άλλο.

Μετά από λίγο αντιλαμβάνομαι ότι οι γωνίες υπό τις οποίες το ένα δόντι χτυπά το άλλο είναι τέτοιες, που βοηθούν στο τρόχισμά τους, τα κρατούν ακονισμένα.

Τελικά σταματάμε σε ένα σπήλαιο παρόμοιο με αυτό στο οποίο είχα πέσει. Το creeper διασχίζει τον άδειο χώρο και χώνει το κεφάλι του σε μια μικρότερη παράπλευρη σήραγγα. Τεντώνω τον λαιμό μου για να κοιτάξω γύρω μου. Το πέρασμα φαίνεται να σταματά σε αδιέξοδο γύρω στα είκοσι μέτρα πιο μπροστά. Να είναι άραγε το κελάρι της οικογένειας; Το creeper με ακουμπά με τα πόδια στο πάτωμα και μετά ανοίγει τις γνάθους του. Τα πόδια τροφοδοσίας μου δίνουν μια απαλή σπρωξιά και το κεφάλι αποτραβιέται.

Δεν είμαι σίγουρος τι συμβαίνει τώρα, αλλά είμαι βέβαιος ότι θέλω να βρεθώ κάπου όπου δεν βρίσκεται αυτό το πράγμα. Ξεκινάω να περπατάω μέσα στο τούνελ. Το τοίχωμα στο τέρμα έχει κάτι παράξενο. Μου παίρνει μερικά δευτερόλεπτα μέχρι να συνειδητοποιήσω ότι το προσοφθάλμιό μου λαμβάνει φωτόνια του ορατού φάσματος, τα πρώτα εδώ και ώρες.

Όταν φτάνω στο τέρμα της σήραγγας, βλέπω ότι το τοίχωμα δεν είναι βράχος. Είναι πηχτό χιόνι. Απλώνω το χέρι μου και το σπρώχνω. Ένα κομμάτι με πλάτος μισό μέτρο υποχωρεί. Το φως της μέρας μπαίνει στο τούνελ.

Μια ανάμνηση μου έρχεται ξαφνικά από όταν ήμουν εννέα χρονών στο σπίτι της γιαγιάς μου, στην εξοχή, στη Μίντγκαρντ. Ήταν ένα ηλιόλουστο ανοιξιάτικο πρωινό, ήμουν στο δωμάτιό μου και είχα πιάσει μια αράχνη. Την είχα κλείσει μέσα στις χούφτες μου· την είχα παγιδεύσει· είχα

κατέβει τρέχοντας τις σκάλες και είχα βγει από την μπροστινή πόρτα, ενώ ένιωθα τα μικρά της ποδαράκια να ξύνουν γύρω γύρω τις παλάμες μου. Έσκυφα σε ένα παρτέρι, ακούμπησα τα χέρια μου στο χώμα και άνοιξα τα δάχτυλά μου. Καθώς η αράχνη απομακρυνόταν, ένιωθα σαν φιλεύσπλαχνος θεός.

Από το άνοιγμα στο τοίχωμα βλέπω την καμπυλωτή οροφή του κυρίως θόλου, που είναι πασπαλισμένος με χιόνι, όχι περισσότερο από δυο τρία χιλιόμετρα μακριά. Είμαι η αράχνη. Είμαι η αράχνη και εκείνο το πράγμα μέσα στο τούβελ μόλις με άφησε στο παρτέρι.

Αμέσως μόλις βρίσκομαι έξω από τη σήραγγα, προσπαθώ να καλέσω τον Μπέρτο, μετά τη Νάσα. Καμία απάντηση. Δεν είναι παράξενο. Είναι ακόμη πολύ νωρίς το πρωί και είχαν και οι δύο νυχτερινές πτήσεις. Με δήλωσε άραγε ο Μπέρτο ως «νεκρό κατά τη διάρκεια της υπηρεσίας» αμέσως μόλις γύρισε στον θόλο ή περίμενε μέχρι το πρωί; Κι έπειτα πόσο θα τους έπαιρνε για να με ξαναδημιουργήσουν; Δεν ήμουν ποτέ παρών σε αυτό το κομμάτι της διαδικασίας, οπότε δεν ξέρω ακριβώς, όμως νομίζω ότι δεν θα κρατάει πολύ. Σκέφτομαι να αφήσω ένα μήνυμα στον Μπέρτο, αλλά κάτι μου λέει να περιμένω. Αν χτες το βράδυ πήγε στο κατάλυμά του αμέσως μόλις επέστρεψε, θα του μιλήσω όταν τον δω. Αν όχι... Ειλικρινά δεν έχω ιδέα τι συμβαίνει σε μια τέτοια περίπτωση, αλλά έχω μια περίεργη αίσθηση ότι θα ήταν καλύτερα να κρατήσω για λίγο μυστικό το ότι είμαι ζωντανός.

Για να φτάσω μέχρι την περίμετρο, χρειάζομαι μια ώρα ζόρικο περπάτημα μέσα στο φρέσκο χιόνι, που μου φτάνει μέχρι τα γόνατα. Παρ' όλα αυτά, παραδόξως είναι πολύ

ωραία μέρα. Η θερμοκρασία είναι μια ιδέα πάνω από το μηδέν, πρώτη φορά μετά από σχεδόν μια βδομάδα. Δεν φυσάει πια, ο ουρανός είναι ανέφελος και έχει ένα απαλό ροζ χρώμα. Και ο ήλιος είναι μια τεράστια κόκκινη μπάλα ακουμπισμένη ακριβώς πάνω από τον νότιο ορίζοντα. Έχουμε εγκαταστήσει μια περίμετρο ασφαλείας περίπου εκατό μέτρα έξω από τον θόλο – πύργους με αισθητήρες, πυργίσκους για αυτόματα όπλα, ανθρωποπαγίδες και όλα τα συναφή. Δεν έχω καταλάβει ποιος υποτίθεται ότι είναι ο σκοπός όλων αυτών των προφυλάξεων, εφόσον τα creeper είναι τα μοναδικά μεγάλα ζώα που έχουμε δει ως τώρα και είναι ικανά να κινούνται κάτω από το χιόνι, όπου οι αισθητήρες μας δεν μπορούν να τα εντοπίσουν, αλλά υποθέτω ότι πρόκειται για τυπική διαδικασία.

Σήμερα το πρωί στη θέση του φύλακα στο σημείο ελέγχου που οδηγεί στην κύρια αεροστεγή είσοδο βρίσκεται ο Γκέιμπ Τοριτσέλι. Είναι ένας από τους μπράβους της Ασφάλειας, αλλά, αν εξαιρέσεις αυτή του την ιδιότητα, είναι εντάξει τύπος. Φοράει το πλήρες σετ της ενισχυμένης πανοπλίας μάχης, εκτός από το κράνος. Μοιάζει με υπεραναπτυγμένο μπόντι μπλιντερ με μικροσκοπικό κεφάλι.

«Μίκι», λέει. «Νωρίς βγήκες».

Σηκώνω τους ώμους.

«Η συνηθισμένη μου βόλτα. Ξέρεις... Προς τι ο πλήρης εξοπλισμός; Κηρύξαμε σε κανέναν τον πόλεμο όσο ήμουν σε υπηρεσία στο ρήγμα;»

Χαμογελάει πλατιά πίσω από τον αναπνευστήρα του.

«Όχι ακόμη. Η ενισχυμένη πανοπλία μάχης είναι προαιρετική όταν έχεις σκοπιά στην είσοδο. Όμως τη φοράω επειδή μου αρέσει».

Κάνει μια χειρονομία προς την κατεύθυνση από την οποία ήρθα.

«Ο Μάρσαλ σε στέλνει ακόμη για εξερεύνηση στους πρόποδες των λόφων, ε;»

«Ναι. Ποιος ο λόγος να διακινδυνεύσει να καταστρέψει πολύτιμο εξοπλισμό για τις εξερευνήσεις όταν έχει εμένα, έτσι δεν είναι;»

«Έτσι είναι. Βλέπεις τίποτα καλό εκεί έξω;»

Ναι, Γκέμπ. Είδα ένα creeper μεγάλο σαν ανυψωτικό θάλαμο. Με κουβάλησε μέχρι τον θόλο και μετά με άφησε ελεύθερο. Μάλλον ήταν πολύ ευαίσθητο. Καλό, ε;

«Μπα», λέω. «Μόνο πέτρες και πολύ χιόνι».

«Ε, ναι», λέει. «Κλασικά. Ο Μάρσαλ σπαταλάει τον χρόνο μας με αυτές τις αηδίες, καλά δεν λέω;»

Ώχου, βαριέται και θέλει κουβεντούλα. Πρέπει να συντομεύω.

«Κοίτα», λέω. «Θα ήθελα να μείνω να τα πούμε, αλλά έχω δουλειά στον θόλο σήμερα. Να περάσω;»

«Ε, ναι», λέει. «Βέβαια. Υποθέτω ότι δεν χρειάζεται να σου ζητήσω ταυτότητα, ε;»

«Όχι», λέω. «Μάλλον δεν χρειάζεται».

Βγάζει ένα τάμπλετ, καταχωρίζει κάτι και μετά με αφήνει να περάσω από το σημείο ελέγχου μέσα στον θόλο με ένα νεύμα. Καλό αυτό. Μπορεί να σημαίνει ότι ακόμη δεν έχουν καταχωρίσει στην Ασφάλεια τον Μίκι8. Η τεμπελιά του Μπέρτο μπορεί να με γλίτωσε από πολλές φασαρίες. Από την άλλη βέβαια, ακριβώς αυτή η τεμπελιά του Μπέρτο με έμπλεξε ευθύς εξαρχής σε αυτή την κατάσταση. Δεν λέω ότι ήταν εύκολο, αλλά χτες το βράδυ θα μπορούσε να έχει πάει να βρει εξοπλισμό και να 'χε γυρίσει να με βγάλει.

Δεν θα αφήνα τη Νάσα να ρισκάρει για να με σώσει, αλλά τον Μπέρτο; Αν το είχε προτείνει, νομίζω ότι θα δεχόμουν το ρίσκο.

Βέβαια ο λόγος για τον οποίο έχεις Αναλώσιμους είναι ακριβώς ότι δεν χρειάζεται να πας να τους σώσεις. Όμως, άσχετα από το πώς θα τελειώσουν όλα αυτά, θα πρέπει να επαναπροσδιορίσω τα κριτήρια με τα οποία επιλέγω κολλητούς φίλους.

Πρώτη στάση: το κατάλυμά μου. Πρέπει να αλλάξω, να πλυθώ λίγο και να βάλω επίδεσμο στον καρπό μου. Δεν νομίζω ότι τον έσπασα, αλλά είναι μελανιασμένος και πρησμένος και πιθανότατα θα με ταλαιπωρήσει τουλάχιστον για μερικές εβδομάδες. Μετά θα επικοινωνήσω με τον Μπέρτο για να βεβαιωθώ ότι δεν ετοιμάζεται να κάνει καμιά χαζομάρα. Πρέπει επίσης να επικοινωνήσω με τη Νάσα, να την ενημερώσω ότι τα κατάφερα.

Και να την ευχαριστήσω που είχε την πρόθεση να βοηθήσει.

Ακολουθώ τον κύριο διάδρομο κατά τα δύο τρίτα του μήκους του, ανεβαίνω τέσσερις ορόφους από μια γυμνή μεταλλική ελικοειδή σκάλα και φτάνω στα δωμάτια. Τα καταλύματα για τους παρακατιανούς είναι εδώ πάνω, ακριβώς κάτω από την οροφή – δεκάδες δωμάτια, δύο επί τρία, που χωρίζονται με πλαστικά χωρίσματα και λεπτές πόρτες επενδυμένες με φελιζόλ. Το δικό μου δωμάτιο είναι κοντά στο κέντρο. Είναι δίκλινο, αλλά το έχω όλο για πάρτη μου. Έχει αρκετό ύψος, ώστε να μπορώ να σταθώ όρθιος και να σηκώσω τα χέρια μου πάνω από το κεφάλι μου – υποθέτω πως αυτό είναι ένα από τα πλεονεκτήματα του να είσαι Αναλώσιμος. Κάπως έτσι ήταν και οι Αζτέκοι: πολύ καλοί με

τους παίκτες που έπαιρναν μέρος στο κωλοπαίχνιδο με την μπάλα, μέχρι να έρθει η στιγμή να τους σύρουν στον βωμό και να τους ξεριζώσουν την καρδιά.

Όταν δοκιμάζω να ξεκλειδώσω την πόρτα μου, καταλαβαίνω ότι μάλλον υπάρχει πρόβλημα. Είναι ήδη ξεκλειδωτή. Τη σπρώχνω και η καρδιά μου χτυπάει με στακάτο ρυθμό στο στήθος μου. Κάποιος είναι ξαπλωμένος στο κρεβάτι μου, χωμένος μέχρι το σαγόνι κάτω από την κουβέρτα μου. Τα μαλλιά του είναι κολλημένα στο μέτωπό του και το πρόσωπό του καλύπτεται από κάτι που μοιάζει με ξεραμένη μύξα. Κάνω δυο βήματα μπροστά και σπρώχνω την πόρτα να κλείσει πίσω μου. Ανοίγει τα μάτια του ακούγοντας το μάνταλο που ασφαλίζει.

«Γεια», λέω.

Ανακάθεται και φέρνει το χέρι του στο πρόσωπο.

«Τι στο...»

Με βλέπει και γουρλώνει τα μάτια.

«Σκατά», λέει. «Είμαι ο Μίκι8, έτσι δεν είναι;»

ΣΕ ΑΥΤΟ ΤΟ ΣΗΜΕΙΟ μάλλον θα αναρωτιέστε τι έκανα και κατέληξα να είμαι Αναλώσιμος. Θα πρέπει να ήταν κάτι απαίσιο σίγουρα. Μήπως σκότωση κανένα κουτάβι; Μήπως έσπρωξα καμιά γριούλα από τις σκάλες;

Όχι και όχι. Αν θέλετε το πιστεύετε: προσφέρθηκα εθελοντικά.

Όταν προσπαθούν να σε προσεγγίσουν, δεν σου λένε ότι θα γίνεις Αναλώσιμος. Σου λένε ότι θα γίνεις Αθάνατος. Πράγμα που ακούγεται πολύ πιο ωραίο, έτσι δεν είναι;

Δεν θέλω να νομίζετε ότι είμαι ηλίθιος. Ήξερα λίγο πολύ πού έμπλεκα όταν πήρα στα χέρια μου το συμβόλαιο. Κάθισα στο γραφείο της υπεύθυνης για τη στρατολόγηση στη Μίντγκαρντ και άκουσα όλο το σχετικό λογύδριο. Την έλεγαν Γκουέν Γιόχανσεν. Ήταν μια ψηλή γεροδεμένη ξανθιά με ανέκφραστο πρόσωπο και φωνή που ακουγόταν λες και είχε καταπιεί χαλίκια. Καθόταν πίσω από το γραφείο της κοιτώντας μια οθόνη που κρατούσε στα χέρια της και διάβαζε μια λίστα από πράγματα που μπορεί να μου ζητούσαν να κάνω και τα οποία θα μπορούσαν πιθανόν να οδηγήσουν στον θάνατο της εκάστοτε ενσάρκωσης του ατόμου μου.

Στη λίστα περιλαμβάνονταν επισκευές στο εξωτερικό του σκάφους κατά τη διάρκεια διαστρικών μετακινήσεων. Το ίδιο και η έκθεση στη χλωρίδα και στην πανίδα άγνωστων τόπων, σε απαραίτητα ιατρικά πειράματα, η μάχη με εχθρικά είδη που ήταν πιθανό να συναντήσουμε και πάει λέγοντας· ήταν τόσο μακρύς ο κατάλογος, που στο τέλος σταμάτησα ν' ακούω. Ήταν ξεκάθαρο ότι δεν είχε σημασία τι θα μου έκαναν. Δεν είχα δικαίωμα επιλογής, αν ήθελα να με δεχτούν. Δεν ήμουν πλότος. Δεν ήμουν γιατρός. Δεν ήμουν γενετιστής ούτε βοτανολόγος ούτε ξενοβιολόγος. Δεν ήμουν καν πολεμιστής, ώστε να έχω δόρυ. Δεν είχα καμία πρακτική δεξιότητα, αλλά χρειαζόμουν απεγνωσμένα να βρω έναν τρόπο για να την κάνω από τη Μίντγκαρντ, και μάλιστα το συντομότερο δυνατόν. Αυτό ήταν το πρώτο αποικιακό διαστημόπλοιο που ναυλώναμε από την άφιξή μας εδώ πριν από διακόσια χρόνια και το να δηλώσω συμμετοχή ως Αναλώσιμος ήταν ο μόνος τρόπος να εξασφαλίσω μια θέση.

Γνώριζα ότι, με το που θα κατέθετα δείγματα ιστού μου και θα τους επέτρεπα να καταχωρίσουν τα δεδομένα μου στη βάση, θα ήμουν ο πρώτος υποψήφιος στη λίστα για σχεδόν κάθε επικίνδυνη –ακόμα και αυτοκτονική– αποστολή που θα εμφανιζόταν. Αυτό όμως που δεν είχα καταλάβει, ακόμη και αφότου άκουσα ολόκληρο το κατεβατό της Γκουέν, ήταν το πόσο πολλές επικίνδυνες –ακόμα και αυτοκτονικές– αποστολές προκύπτουν σε μια νέα αποικία και πόσο συχνά θα με καλούσαν να αναλάβω κάποια από αυτές. Δηλαδή θα περίμενε κανείς ότι για τις πραγματικά ηλίθιες εξερευνήσεις θα χρησιμοποιούσαν τηλεκατευθυνόμενα – στην εξερεύνηση ασταθών ρηγμάτων όπου πιθανόν ζούσε σαρκοβόρα τοπική πανίδα, για να αναφέρω ένα

τυχαίο παράδειγμα. Αυτό έκαναν στη Μίντγκαρντ, οπότε γ' αυτό νόμιζα ότι η δουλειά θα ήταν μάλλον εύκολη.

Όσοτο στην πορεία φάνηκε ότι υπάρχει μια ολόκληρη σειρά πραγμάτων, που συνήθως περιλαμβάνουν θανατηφόρα έκθεση σε ακτινοβολία και σε πολλά άλλα, όπου το ανθρώπινο σώμα αντέχει για αρκετά μεγαλύτερο διάστημα σε σχέση με τις μηχανές, και υπάρχει και μια άλλη σειρά πραγμάτων, που περιλαμβάνει κυρίως ιατρικά πειράματα και άλλα παρόμοια, τα οποία δεν μπορεί φυσικά με κανέναν τρόπο να κάνει μια μηχανή. Επιπλέον, σε μια νέα αποικία είναι πολύ πιο εύκολο να αντικαταστήσεις έναν Αναλώσιμο παρά μια μηχανή. Και είναι βέβαιο ότι δεν πρόκειται να έχουμε τα απαραίτητα ορυκτά, πόσο μάλλον βαριά βιομηχανία, για πολύ καιρό στο μέλλον. Όταν χάνεται ένα μέταλλο, χάνεται οριστικά, μέχρι να καταφέρουμε να βάλουμε τα πράγματα σε μια σειρά. Από την άλλη, οι πρώτες ύλες που είναι απαραίτητες για να φτιαχτεί ένα αντίγραφο μου απαιτούν απλώς τη σωστή λειτουργία της γεωργικής μας βάσης.

Όχι βέβαια ότι το έχουμε πετύχει και αυτό. Το να καταφέρουμε να καλλιεργήσουμε οτιδήποτε έξω από τον θόλο του Νίφλχαϊμ θα αποτελεί για πολύ καιρό ακόμη πολύ μεγάλη πρόκληση· άσε που υπάρχει κάτι στην τοπική συγκρότηση μικροοργανισμών που εμποδίζει την ανάπτυξη ακόμη και αυτών που προσπαθούμε να καλλιεργήσουμε μέσα στον θόλο – αν και θεωρητικά η λύση αυτού του προβλήματος αποτελεί πολύ πιο βραχυπρόθεσμο στόχο.

Όταν η Γκουέν τελείωσε με την απαρίθμηση όλων των απαισιων πραγμάτων που θα μπορούσαν να μου συμβούν –μερικά εν των οποίων μου έχουν ήδη συμβεί, εννοείται–,

έγειρε πίσω στην καρέκλα της, σταύρωσε τα χέρια μπροστά στο στήθος της και με κοίταξε παρατηρητικά για μια ατελείωτη, άβολη στιγμή.

«Λοιπόν...» είπε τελικά. «Τι λέτε; Είναι το είδος της δουλειάς που θα σας άρεσε να κάνετε;»

Της απάντησα με κάτι που ήλπιζα ότι έμοιαζε με χαμόγελο γεμάτο αυτοπεποίθηση.

«Ναι, νομίζω πως είναι».

Συνέχισε να με κοιτάζει, μέχρι που ένιωσα μικρές σταγόνες ιδρώτα να σχηματίζονται στο μέτωπό μου από την αγωνία. Σας είπα ότι χρειαζόμουν πραγματικά –πραγματικά– αυτή τη δουλειά; Ήμουν έτοιμος να αρχίσω να λέω κάτι σχετικά με το πόσο άνετος και πρόθυμος ήμουν να διακινδυνεύω, πόσο σίγουρος ήμουν για την ικανότητά μου να επιβιώνω στις πιο απαιτητικές συνθήκες, όταν εκείνη έγειρε μπροστά και είπε:

«Είστε στ' αλήθεια εντελώς και αθεράπευτα κρετίνος;».

Προς στιγμήν τα 'χασα.

«Όχι», είπα. «Τουλάχιστον δεν νομίζω πως είμαι».

«Ακούγατε αυτά που σας έλεγα προηγουμένως; Όλη τη λίστα;»

Κατένευσα.

«Δηλαδή όταν είπα “οξεία δηλητηρίαση από ακτινοβολία”, για παράδειγμα, το πιάσατε. Καταλάβατε ότι εννοούσα πως άνετα μπορεί να σας ζητήσουν να αναλάβετε εργασίες κατά τις οποίες σκόπιμα θα εκτεθείτε σε θανατηφόρα δόση ιονισμένης ακτινοβολίας. Καταλάβατε ότι τα επακόλουθα θα είναι να ανεβάσετε πυρετό, να βγάλετε εξανθήματα, να γεμίσετε φουσκάλες και κάποια στιγμή, λίγο ή πολύ, να υγροποιηθούν τα εσωτερικά σας όργανα και να διαρρέουν

από τον πρωκτό σας για αρκετές μέρες, μέχρι να επέλθει αυτό που θα λέγαμε ένας εξαιρετικά επώδυνος θάνατος. Όλα αυτά τα έχετε αντιληφθεί πλήρως, έτσι;»

«Ναι», είπα. «Αλλά δεν γίνεται να συμβεί όντως κάτι τέτοιο, γίνεται;»

«Και βέβαια γίνεται», είπε.

Κούνησα το κεφάλι μου.

«Ναι, μπορεί να με εκθέσουν σε ακτινοβολία ή σε οτιδήποτε άλλο, αλλά δεν είναι υποχρεωτικό να έχω έναν αργό, παρατεταμένο και βασανιστικό θάνατο. Θα αυτοκτονούσα. Θα έπαιρνα ένα χάπι, θα έκλεινα τα μάτια μου και θα ξυπνούσα ως ένας νέος εγώ. Θέλω να πω, γι' αυτό δεν κάνουμε όλη αυτή τη διαδικασία με το backup;»

«Ναι», είπε η Γκουέν. «Έτσι νομίζετε. Θα θέλατε. Αλλά η αλήθεια είναι ότι οι περισσότεροι Αναλώσιμοι δεν το κάνουν».

Περίμενα να συνεχίσει. Όταν κατάλαβα ότι δεν σκόπευε να προσθέσει τίποτα, ρώτησα:

«Τι δεν κάνουν;».

Αναστέναξε.

«Δεν αυτοκτονούν. Από όσο γνωρίζω, συμβαίνει πολύ σπάνια, παρόλο που θα ήταν το πιο λογικό. Φαίνεται ότι τρεις ώρες εκπαιδευτικού σεμιναρίου δεν μπορούν να κατατροπώσουν ένα δισεκατομμύριο χρόνια εδραιωμένου ενστίκτου αυτοσυντήρησης. Τρέχα γύρευε. Επίσης, σε πολλές περιπτώσεις απαιτείται οι Αναλώσιμοι να βιώσουν όλη τη διαδικασία ως το πικρό τους τέλος, είτε το θέλουν είτε όχι. Παραδείγματος χάρη, σκεφτείτε τα ιατρικά πειράματα. Δεν γίνεται να τα συντομεύσεις κάνοντας πρόωρα ευθανασία. Το ίδιο ισχύει και με την έκθεση στο τοπικό μικροβίωμα,

στους τοπικούς μικροοργανισμούς. Η διοίκηση θέλει να γνωρίζει ακριβώς ποιες βιολογικές διεργασίες διενεργούνται και δεν θα επιτρέψουν να παραιτηθείτε μέχρι να συγκεντρώσουν όλα τα δεδομένα. Καταλάβετε;»

Κατένευσα. Δεν μπορούσα να διανοηθώ πιο επεξηγηματική απάντηση. Η Γκουέν έστρεψε το βλέμμα στο ταβάνι για πολλή ώρα. Όταν επιτέλους ξαναστράφηκε σ' εμένα, είχα την αίσθηση ότι απογοητεύτηκε που με βρήκε ακόμη να κάθομαι στη θέση μου.

«Επομένως, πείτε μου, κύριε Μπαρνς. Τι ακριβώς σας ελκύει στη συγκεκριμένη θέση;»

Ακούμπησε τους αγκώνες της πάνω στο γραφείο και στήριξε το πιγούνι στα χέρια της.

«Λοιπόν, από ό,τι κατάλαβα, ακόμη και αν σκοτωθώ μια δυο φορές, ουσιαστικά θα είμαι αθάνατος. Σωστά; Αυτό δεν είπατε;»

Αναστέναξε πάλι, πιο δυνατά αυτή τη φορά.

«Σωστά. Είστε κρετίνος. Κατά κανόνα προσπαθούμε να μη μεροληπτούμε, αλλά το πρόβλημα σε αυτή την περίπτωση είναι ότι το Εγχείρημα Αναλώσιμοι είναι πραγματικά εξαιρετικά σημαντικό για μια αποικιακή αποστολή. Προφανώς, ακόμη και ένα απλοϊκό μυαλό σαν το δικό σας έχει ασύλληπτη αποθηκευτική ικανότητα. Το να σας ετοιμάσουμε για backup απαιτεί τεράστια επένδυση πόρων. Αν πάρετε αυτή τη θέση, η μόνη προσωπικότητα που θα μπορεί να κατεβάσει και να εγκαταστήσει η αποικία σας, καθώς και το μόνο βιολογικό σχέδιο που θα μεταφέρει, θα είναι τα δικά σας. Αυτό σημαίνει ότι, αν τα πράγματα πάνε στραβά, ίσως καταλήξετε να είστε το μοναδικό ζωντανό πλάσμα στο *Ντράκαρ*, αποκλειστικά υπεύθυνος, μεταξύ άλλων, για τη διάσωση

χιλιάδων αποθηκευμένων ανθρώπινων εμβρύων. Είστε στ' αλήθεια πρόθυμος να αναλάβετε ένα τέτοιο φορτίο;»

Της αποκριθήκα με ένα νευρικό χαμόγελο. Με κοιτούσε προσεκτικά για πολλή ώρα, μετά έγειρε πίσω, μέχρι που τα μπροστινά πόδια της καρέκλας της σηκώθηκαν από το πάτωμα, σταύρωσε τα χέρια πίσω από το κεφάλι της και έστρεψε πάλι την προσοχή της στο ταβάνι.

«Έχετε ιδέα πόσες αιτήσεις έχουμε λάβει για τη συγκεκριμένη θέση;»

«Εεε... Όχι», απάντησα.

«Μαντέψτε», είπε. «Λάβαμε πάνω από δέκα χιλιάδες αιτήσεις για συμμετοχή σ' αυτή την αποστολή. Για όλες τις θέσεις. Μόνο για τις θέσεις ατμοσφαιρικών πιλότων έχουμε εξακόσιες αιτήσεις. Ξέρετε πόσες είναι οι θέσεις;»

Τώρα πια γνωρίζω την απάντηση σε αυτή την ερώτηση, επειδή την έχει αναφέρει ο Μπέρτο χίλιες φορές από τότε που βγήκαμε εκτός τροχιάς, όμως τότε δεν είχα ιδέα.

«Δύο», είπε. «Είχαμε εξακόσιους πιλότους που έκαναν αίτηση για δύο μονάχα αναθεματισμένες θέσεις – και δεν είναι τίποτα τυχαίοι ερασιτέχνες. Όλοι τους είναι εξαιρετικά καταρτισμένοι και διαθέτουν τα απαιτούμενα προσόντα. Ο ίδιος ο Μίκο Μπέριγκαν έκανε αίτηση για τη θέση του επικεφαλής του Τομέα Φυσικής. Το πιστεύετε;»

Κούνησα το κεφάλι μου. Δεν είχα ιδέα ποιος ήταν ο Μίκο Μπέριγκαν, αλλά προφανώς ήταν μεγάλο τσακάλι, σοφός επιστήμονας.

Από τότε έχω μάθει ότι όντως ισχύει αυτό.

Επίσης έχω μάθει ότι ο Μίκο Μπέριγκαν είναι μεγάλο καθόικι, αλλά αυτό δεν έχει μεγάλη σχέση με την παρούσα ιστορία.

Η Γκουέν συνέχισε.

«Αυτό που θέλω να πω είναι ότι διαλέξαμε την αφρόκρεμα από όλους τους κλάδους γι' αυτή την αποστολή. Όπως θα ξέρετε σίγουρα, είναι εξαιρετική τιμή να επιλεγεί κανείς για μια αποικιακή αποστολή, μια ευκαιρία την οποία οι περισσότεροι άνθρωποι δεν θα έχουν ποτέ. Αν θέλαμε, θα μπορούσαμε να καλύψουμε κάθε θέση στο *Ντράκαρ* με κάποιον που να έχει ένα μάτι μπλε και ένα πράσινο και πάλι θα είχαμε ένα άφογα καταρτισμένο πλήρωμα».

Άφησε απότομα την καρέκλα της να ακουμπήσει πάλι στο πάτωμα και έσκυψε προς το μέρος μου πάνω από το γραφείο. Χρειάστηκε να πιέσω τον εαυτό μου για να μην τυναχτώ.

«Πράγμα το οποίο με φέρνει στο θέμα Αναλώσιμοι», είπε. «Ξέρετε πόσες αιτήσεις λάβαμε γι' αυτή τη θέση;»

Κούνησα το κεφάλι μου.

«Τη δική σας», είπε. «Είστε το μοναδικό άτομο που προσφέρθηκε γι' αυτή τη θέση. Είχαμε φτάσει στο σημείο να σκεφτόμαστε να ζητήσουμε από την Ολομέλεια της Βουλής την άδεια να *στρατολογήσουμε* κάποιον· και τότε εμφανιστήκατε εσείς. Τώρα, βλέπω από τις επιδόσεις σας στα τυποποιημένα τεστ ότι δεν είστε παντελώς ηλίθιος. Εδώ μάλιστα λέει ότι είστε... ιστορικός;»

Κατένευσα.

«Είναι δουλειά αυτό;»

«Βεβαίως είναι δουλειά», απάντησα. «Ή τουλάχιστον ήταν. Η μελέτη της ιστορίας μπορεί να—»

«Δεν είναι όλα τα κομμάτια της γνωστής ιστορίας στη διάθεση όλων μας οποιαδήποτε χρονική στιγμή;»

Κατένευσα.

«Τότε τι παραπάνω έχετε εσείς ως ιστορικός από μένα, ας πούμε;»

«Το ότι έχω κάνει τον κόπο να ασχοληθώ με πολλά από αυτά τα κομμάτια».

Σήκωσε τα μάτια της στο ταβάνι.

«Και υπάρχει κάποιος που σας πληρώνει γι' αυτό;»

Δίστασα.

«Υποθέτω πως είναι περισσότερο χόμπι παρά δουλειά».

Με κάρφωσε με το βλέμμα της για λίγα δευτερόλεπτα, μετά κούνησε το κεφάλι της και αναστέναξε.

«Όπως και να 'χει, η θέση για την οποία κάνετε αίτηση τώρα δεν είναι χόμπι. Πρόκειται κατηγορηματικά για δουλειά και, αν την πάρετε, δεν θα μπορέσετε να παραιτηθείτε ποτέ – και τι ακριβώς σας λέει το γεγονός ότι κανείς σε ολόκληρο τον πλανήτη δεν τη θέλει, κύριε Μπαρνς;»

Με κοίταξε σαν να περίμενε κάποιο είδος απόκρισης, αλλά ειλικρινά δεν είχα ιδέα τι να απαντήσω. Τελικά ξανακοίταξε το ταβάνι και μετά έσπρωξε έναν αναγνώστη βιοεκτύπωσης προς το μέρος μου. Πίεσα τον αντίχειρά μου στο σημείο που μου έδειξε και ένιωσα ένα μικρό τοίμπημα καθώς μου πήρε δείγμα DNA. Η Γκουέν πήρε τον αναγνώστη και κοίταξε την οθόνη.

«Να κάνω μια ερώτηση;» είπα.

Σήκωσε το βλέμμα της. Η έκφρασή της ήταν ακατανόητη.

«Βεβαίως. Γιατί όχι;»

«Εφόσον κανείς δεν έκανε αίτηση για τη δουλειά, εφόσον είχατε φτάσει στο σημείο να σκέφτεστε να αναγκάσετε κάποιον να την πάρει, γιατί προσπαθείτε τόσο πολύ να με αποτρέψετε;»

Έστρεψε το βλέμμα της πάλι στο τάμπλετ.

«Εξαιρετική ερώτηση, κύριε Μπαρνς. Υποθέτω πως μου φανήκατε καλός άνθρωπος και θα προτιμούσα τη συγκεκριμένη δουλειά να την πάρει κανένα καθοίκι».

Σηκώθηκε, ακούμπησε το τάμπλετ στο γραφείο της και μου άπλωσε το χέρι.

«Τέλος πάντων», είπε. «Καταπώς φαίνεται, παίρνετε τη θέση. Καλώς ήρθατε στο πλήρωμα».

Να η ερώτηση που έπρεπε να μου είχε κάνει η Γκουέν, αλλά δεν την έκανε: Τι κάνει τη Μίντγκαρντ τόσο ελεεινή, που προτιμάς να διακινδυνεύσεις να υγροποιηθούν τα σωθικά σου, προκειμένου να φύγεις μακριά; Θέλω να πω, η Μίντγκαρντ είναι ένα αρκετά ωραίο μέρος σε σχέση με άλλες αποικίες τρίτης γενιάς. Βρίσκεται ακριβώς στο κέντρο της κατοικήσιμης Ζώνης της Χρυσομαλλούσας ενός κόκκινου γίγαντα που μόλις είχε φάει όλα του τα σωθικά. Αυτό σημαίνει ότι αυτοί που έφτασαν με το πρώτο διαστημόπλοιο χρειάστηκε να κάνουν κάποια γαιοπλασία, πράγμα το οποίο ήταν σίγουρα μπελάς. Αλλά είχε το πλεονέκτημα, σε αντίθεση με τον τωρινό μας τόπο κατοικίας, ότι δεν είχε κατοικηθεί για πολύ καιρό, οπότε δεν υπήρχαν σοφιστικέ ντόπιοι με τους οποίους έπρεπε να τα βγάλεις πέρα. Είμαι βέβαιος ότι άσχημα πράγματα συνέβησαν και στον δικό τους Αναλώσιμο, αλλά τουλάχιστον δεν τον καταβρόχθιζαν περιέργα όντα κάθε τρεις και λίγο.

Η Μίντγκαρντ έχει σχεδόν μηδενική αξονική κλίση, οπότε δεν υπάρχει λόγος ανησυχίας όσον αφορά τις εποχές. Στον ισημερινό έχει ζέστη, στους πόλους κρύο, υπάρχουν κάνας δυο μεγάλοι, ρηχοί ωκεανοί χαμηλής αλατότητας και

μια ήπειρος που κυκλώνει τον πλανήτη και τους διαχωρίζει. Δεν έχει μεγάλο πληθυσμό. Μια μεγαλούπολη της παλιάς Γης πριν από τη Διασπορά είχε περισσότερους κατοίκους από όσους ολόκληρη η Μίντγκαρντ. Οι παραλίες είναι όμορφες. Οι πόλεις είναι καθαρές. Η κυβέρνηση εκλέγεται και το έργο της κυρίως περιορίζεται στη διαχείριση της οικονομίας. Δεν είχα πρόβλημα ούτε καν με τον τεράστιο κόκκινο ήλιο που κάλυπτε τον μισό ουρανό, αν και παραδέχομαι ότι ο μικρός κίτρινος ήλιος που έχουμε εδώ μου φαίνεται κατά κάποιον τρόπο πιο φυσικός.

Επομένως ποιο ήταν το πρόβλημα; Ίσως να πηγαίνει κάπου το μυαλό σας, αλλά επιτρέψτε μου να συνοψίσω. Ερωτική σχέση που κατέληξε άσχημα; Όχι. Είχα βέβαια σχέσεις, κάποιες από αυτές καλές, κάποιες όχι, όμως καμία δεν ήταν τόσο κακή, που να με οδηγήσει να εγκαταλείψω τον πλανήτη· επίσης δεν είχα καμία σχέση τη χρονιά που προηγήθηκε του πρώτου μου upload. Οικονομικά προβλήματα; Ούτε κατά διάνοια. Στη Μίντγκαρντ σχεδόν κανείς δεν είχε οικονομικά προβλήματα. Πρακτικά, τόσο η βιομηχανική όσο και η αγροτική παραγωγή ήταν αυτοματοποιημένες και η κυβέρνηση μοίραζε τα προϊόντα ανά κάτοικο, όπως γινόταν σχεδόν σε όλους τους πλανήτες της Ένωσης. Από πολλές απόψεις η Μίντγκαρντ ήταν Παράδεισος.

Όπως αποδείχτηκε, το πρόβλημα που είχα με τη Μίντγκαρντ ήταν ακριβώς το ίδιο με αυτό που με δυσκόλευε να φύγω από τη Μίντγκαρντ. Δεν ήμουν επιστήμονας. Δεν ήμουν μηχανικός. Δεν είχα καλλιτεχνικό ταλέντο ούτε ψυχαγωγικές ή ρητορικές ικανότητες. Ήμουν –είμαι– ο τύπος του ατόμου που σε παλαιότερες εποχές θα ήταν κάποιου είδους ακαδημαϊκός χαμηλού επιπέδου. Θα διάβαζα

δυσνόητα βιβλία που θα έβρισκα σε άγνωστα αρχεία και θα έγραφα δυσνόητα άρθρα που ποτέ δεν θα διάβαζε κανείς. Σε ακόμα παλαιότερες εποχές μπορεί να είχα προσφέρει τον χρόνο μου σε ένα εργοστάσιο ή σε ένα ορυχείο ή ίσως στο πεζικό. Όμως στη Μίντγκαρντ δεν υπήρχαν ακαδημαϊκοί χαμηλού επιπέδου. Όπως πολύ ευγενικά είχε επισημάνει η Γκουέν, η ιστορία ανήκε στον καθένα. Με ένα ανοιγοκλείσιμο των βλεφάρων στο προσοφθάλμιό σου ή με λίγα κλικ στο τάμπλετ σου μπορούσες να μάθεις στιδήποτε ήθελες σχετικά με οποιοδήποτε θέμα – όχι βέβαια ότι νοιαζόταν κανείς να κάνει κάτι τέτοιο.

Επίσης, εδώ που τα λέμε, δεν υπήρχαν πολλές δουλειές σε εργοστάσια ούτε σε ορυχεία ούτε καν στο πεζικό. Το σταθερό μου επίδομα αρκούσε για να έχω ένα κεραμίδι πάνω από το κεφάλι μου και για να εξασφαλίζω το φαγητό μου, αλλά, όσο κι αν προσπαθούσα, δεν μπορούσα να βρω νόημα σε όλα αυτά. Δεν μπορούσα να φανταστώ την παραμικρή διαφορά που θα είχε για το σύμπαν αν ένα πρωί πηδούσα απ' το μπαλκόνι μου.

Κι έτσι, όπως όλοι οι νεαροί άντρες που υπέφεραν από ανία κατά τη διάρκεια της ιστορίας, περνούσα δυστυχώς ένα σημαντικό μέρος του χρόνου μου προσπαθώντας να βρω τρόπους να μπλέξω σε μελάδες.